

niskan bekänner sin synd. Att bekänna är att öppna sig och ta emot.

När Rosenius resonerar kring tron betonar han att Guds handlande förvisso kan vara svårt att förstå och ta till sig, och han är mycket misstänksam mot dem som påstår att det skulle vara lätt att tro. Det är Guds gärning som är det avgörande, inte människans mått av tro eller förmåga att tro. I detta illustreras tydligt Rosenius misstro mot känslor och hans återkommande varning för att söka trygghet och visshet hos sig själv. I likhet med Luther betonar även Rosenius att en kristen ska leva i daglig omvändelse, eller med en formulering som kanske ligger ännu närmare hans eget sätt att uttrycka sig: att dagligen leva i syndernas förlåtelse. För Rosenius står Kristi försoning i centrum.

Det är Guds gärning som är det avgörande, inte människans mått av tro eller förmåga att tro. I detta illustreras tydligt Rosenius misstro mot känslor.

När Rosenius talar om Jesus finns i hans språkbruk en **innerlighet** som kompletterar det objektiva. Jesus är vännen, den förtrogne, den som förstår, och framför allt den som älskar. Här kan språket bli känslomässigt samtidigt som orden »älska» och »kärlek» aldrig reduceras bara till känslor. Innerligheten i språket reflekterar närhet, en realitet som på många sätt är tidlös. Jesus lever i dag, finns nära i dag, går vid den troendes sida, inte som en tillfällig kompis utan som en kär och förtrogen och trofast vän. Jesus är inte bara en historisk person, vilken han förvisso också är, utan en levande person som det går att ha en nära och personlig kontakt med.

Jesu närvaro i den troendes liv gör att Jesus också har kännedom om och förståelse för den enskilda människans livssituation, hennes kamp. Att Rosenius återkommande

betonar detta bottnade säkert i hans egna erfarenheter av tvivel, anfäktelse och svårighet att alltid känna frid och säkerhet. Denna sida av Rosenius teologi kommer inte minst fram i hans självavdandande korrespondens. Utan att nedvärdera andras känslor och upplevelser lyfter han alltid fram känslornas bedräglighet och ombytlighet. Alla svårigheter – yttre och inre – kan Gud använda för att driva människan till Kristus. Och Kristus finns alltid nära.

Det finns i Rosenius teologi ett drag som många i dag har särskilt svårt för, det är åtminstone min erfarenhet som lärare. Det anknyter till hans föreställning om Gud. Att Gud för Rosenius är den helige och barmhärtige har jag redan nämnt; det betyder att han är värd att vörda och tillbe. Att han också är barmhärtig är kanske lättast att förstå och ta till sig, men det får inte förväxlas med att Gud är snäll i största allmänhet. I teologiska termer betyder det att även om Gud som den helige hade rätt och möjlighet att döma, väljer han som den barmhärtige att inte göra det. Det ord som oftast används för detta senare är ordet »nåd». Men så finns alltså hos Gud ytterligare ett drag som Rosenius återkommer till och som är det som vållar många i dag svårigheter. Rosenius talar nämligen ofta om Guds »underlighet».

Att Gud är underlig kan ibland betyda att han har förmågan att göra under. Det är i sig helt väntat. Men att han är underlig kan också betyda att han är outgrundlig. Det är inte heller särskilt konstigt. Det vore konstigare om det var möjligt att helt och fullt förstå Gud. På något sätt är det Guds privilegium att inte alltid vara begriplig. Nu knyter Rosenius ytterligare en tanke till detta sista, till Guds outgrundlighet, nämligen att det finns en mening i allt som sker eftersom allt vilar i Guds nåderika hand. Denna mening är många gånger omöjlig att se eller ens ana, men den finns där. Alltid. Om detta är